

เทศน์เช้า วันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๘

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เมื่อวานเป็นวันสำคัญของชาติ วันนี้ก็ยังเป็นวันสำคัญของชาติต่อเนื่องกันมา เวลาวันสำคัญของชาติ เขาอุปสมบทเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้แก่ในหลวง เรามาวัดมาวาของเรา เราจะมาประพฤติปฏิบัติของเราไป เราปฏิบัติเพื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่บูชาในหลวง ถ้าบูชาในหลวง เพราะว่าวันสำคัญของชาติ เขามีวันหยุดให้เราได้มาประพฤติปฏิบัติ

ถ้าเราจะประพฤติปฏิบัติของเรา การประพฤติปฏิบัติ ประพฤติปฏิบัติให้ตามความเป็นจริง ถ้าตามความเป็นจริงในหัวใจของเราไป ถ้าเราทำใจของเราได้จริง ถ้าทำของใจเราไม่จริง เราตั้งใจ เวลาไปวัดไปวาอยากจะได้อะไร อยากจะได้ปัญญา อยากประสบความสำเร็จ มันเป็นการกดดันตัวเองทั้งนั้นนะ เวลาเราปฏิบัติ เราปฏิบัติบูชาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ผลของมโนของเราทั้งนั้นนะ ถ้าผลของเรา

คูสิ ทางโลกเขา ทางโลกเขามันเป็นวัฒนธรรมประเพณี เขาทำอย่างนั้นเราชื่นชมเขา เราชื่นชมเขาว่าวันสำคัญของชาติ เราระลึกถึงในหลวง ระลึกถึง นี้อหัวใจของชาติ ระลึกถึงพ่อของชาติ แล้วเขาทำประโยชน์กับชาติ ประโยชน์กับชาติคือความสามัคคีใจ มีความสามัคคี มีความร่มเย็นเป็นสุข เราเจอจนต่อกัน วันนี้วันสำคัญของชาติ ยิ้มแย้มแจ่มใส ไปไหนมีแต่รอยยิ้ม มีแต่ความอบอุ่น นั่นเราทำเพื่อชาติไป

แต่วันสำคัญของชาติ เราจะบูชาในหลวงของเรา เรามาวัดมาวา เราจะประพฤติปฏิบัติของเขา เขาอุปสมบทเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้ในหลวง เขาทำที่ไรก็อุทิศส่วนกุศลให้ในหลวง เก็บขยะก็อุทิศส่วนกุศลให้ในหลวง เขาทำเพื่อในหลวงทั้งนั้นเลย เพราะเขามีความผูกพันใจ เขามีหัวใจของเขาไป แต่เราก็มีหัวใจของเราเหมือนกัน เราก็อุทิศเพื่อในหลวงเหมือนกัน ถ้าเราอุทิศเพื่อในหลวง แต่เราเพื่อหัวใจของเรา

ถ้าเราทำเพื่อหัวใจของเรา เวลาเราจะมาประพฤติปฏิบัติของเรา เรามีสติของเรา แล้วมีสติของเรา เราเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา ภาวนาขึ้นมาเห็นพุทธะ เห็นพุทธะคือความสงบร่มเย็นในหัวใจของเรา ถ้าความสงบร่มเย็นในใจของเรามันเป็นความจริง

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประกาศไว้เลยว่า “ธรรมะย่อมชนะอธรรม ธรรมะย่อมชนะอธรรม”

ธรรมะคือธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากว่าจะได้ธรรมะอันนี้มา ไปศึกษาเล่าเรียนกับเจ้าลัทธิต่างๆ ไปทำมานสมาบัติกับอาฬารดาบส อุทกดาบส เขาประกันว่า “มีความรู้เหมือนเราๆ” ถ้าความรู้เหมือนเรา เป็นธรรมะหรือยัง

“ธรรมะย่อมชนะอธรรม” อธรรมมันคืออะไรล่ะ? อธรรมคือความเข้าใจผิด อวิชชาคือความไม่รู้ เพราะความไม่รู้เข้าใจ ใครพูดสิ่งใดก็เชื่อเขา พอความเชื่อเขาก็ตามกันไป

“ธรรมะย่อมชนะอธรรม” ชนะอธรรมตรงไหนล่ะ ชนะอธรรมที่ว่ามันสงบร่มเย็นตามความเป็นจริงใจ เรามีความจริงใจ กาลามสูตร ไม่ให้เชื่อใครทั้งสิ้น ให้เชื่อหัวใจที่ร่มเย็นเป็นสุข ให้เชื่อที่มันมีสติปัญญาขึ้นมา แล้วเราพุทธโธ ลมหายใจเข้าลมหายใจออก มันสงบจริงหรือไม่จริงล่ะ ถ้ามันสงบจริง สมาธิ เห็นไหม คูสิ มิจจาสมาธิ เวลาตกภวังค์ขึ้นมา เบลอๆ นั่นล่ะเขาว่าเป็นสมาธิก็สมาธิได้ สมาธิ เพราะถ้าเราไม่เบลอๆ ไซ้ไหม เราก็คิดฟุ้งซ่านไซ้ไหม เราก็คิดแต่เรื่องเอาฟืนเอาไฟมาเผาตัวเองไซ้ไหม พอมีสติยับยั้งไว้ได้บ้างมันก็วาง

มันวาง แต่มันไม่มีคุณสมบัติพอ มันไม่มีคุณสมบัติพอ พุทธโธๆ จนพุทธโธไม่ได้ แต่พุทธโธไม่ได้มันเป็นอิสระไซ้ไหม เพราะพุทธโธไม่ได้มันเป็นอิสระใจ แต่นี้พุทธโธมันละเอียดย่ ทุกคนบอก “มันละเอียดย่แล้วมันหยาบไม่ได้” นี่เข้าข้างตัวเองใจ เพราะมันละเอียดย่ มันละเอียดย่คือพยายามจะทำให้มันเปลือย ถ้ามันมีสติขึ้นมามันไม่ละเอียดย่ในใจ มันจะหยาบขึ้นมา ก็ทำเบาๆ ทำเลื่อนลอยไป บอกว่า “มันละเอียดย่ๆ”...อธรรม

“ธรรมะย่อมชนะอธรรม ธรรมะย่อมชนะอธรรม”

ถ้ามันพุทธโธแท้ๆ สติจริงๆ สมาธิจริงๆ สติจริงๆ สมาธิจริงๆ สติก็คือสติ สมาธิก็คือสมาธิ มันเป็นชื่อทั้งนั้นนะ เวลามันเกิดกับเรานะ ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ อัปปนาสมาธิ เวลาเข้าไปแล้ว เข้าอัปปนาสมาธิ มันชัดเจน คนที่เข้าอัปปนาสมาธิได้นะ เขาต้องเข้าขณิกสมาธิมา อุปจาร

สมาธิมา อปปนาสมาธิมา เขาชัดเจนของเขา พุทโธๆ มันจะพุทโธไม่ได้ พอมันพุทโธไม่ได้มันจะเกิดว่า “โธ้ย! ถ้าพุทโธไม่ได้ เราไม่ใช่ตายหรือ” นี่เวลาจะตายมันจะตกใจออกใจ ถ้ามันตกใจมันก็จะถอนออกมา

แต่ถ้ามันพุทโธต่อเนื่องไป พุทโธๆ ถ้ามันบอกมันจะพุทโธไม่ได้ มันพุทโธไม่ได้ เราก็พุทโธอยู่นี่ไง เราก็มีสติปัญญาอยู่นี่ไง เราก็รู้เท่าอยู่นี่ไง เราก็พุทโธต่อเนื่องไปไง พอพุทโธต่อเนื่อง พุทโธๆ มันละเอียดเข้าไป มันชัดเจนเข้าไปไง คำว่า “อปปนาสมาธิ” มันชัดเจน มันเหมือนกับศาสตราจารย์ คนที่เป็นศาสตราจารย์เขาทำวิชาการมา ส่งแล้ว กรรมการรับแล้วเขาเป็นศาสตราจารย์ เขาจะมาโง่ๆ เช่ๆ ได้อย่างไร เขาเป็นศาสตราจารย์

อปปนาสมาธิมันผ่านขณิกสมาธิเข้ามา มันผ่านอุปจารสมาธิเข้ามา มันจะเข้าอปปนาสมาธิ มันยังโง่ๆ เช่ๆ บอกว่าเพ้อๆ เรอๆ อย่างนั้นใช่ไหม โอ้เบลอๆ นั้นนะมันไม่ใช่สมาธิทั้งนั้นนะ “ธรรมะชนะอธรรมๆ”

เราไม่ได้โง่ใคร ไม่ได้ว่าใคร แต่มันเป็นเพราะอวิชชา เพราะความไม่รู้ของเรา เพราะคนไม่รู้ เห็นไหม เราไม่รู้สิ่งใดเลย ไปถึงเห็นเงินหล่นมาใส่ต่อน้ำ เงินหล่นมาต่อน้ำ ๕ ล้าน งงเลยนะ ทำอะไรไม่ถูกนะ แต่เงินมาจากไหนล่ะ เงินมันหล่นมาใส่หน้า

นี่ก็เหมือนกัน พอภาวนาเข้าไป จิตมันไปรู้ไปเห็นอะไรเข้าไป ความรู้ความเห็นอันนั้นเราเชื่อได้แล้วหรือ ความรู้ความเห็นอันนั้นมันทำให้เราตกใจหรือ ความรู้ความเห็นอันนั้นมันสั่นไหวหัวใจเราหรือ มันสั่นไหวไปหมด เพราะอะไร เพราะเราไม่เคยรู้เคยเห็นไง ดูสิ เงินตกใส่หน้า ๕ ล้าน เราไม่กล้าหยิบเลย เคียวกลัวปอง. มันจะมาตรวจสอบ เงินเอามาจากไหน แต่ถ้ามันตกมาโดยไม่มีใครรู้มันก็จับเก็บไว้เลย เก็บเข้าบ้านก่อน ๕ ล้านนี้ไม่มีใครเห็น พอไปใช้จ่ายขึ้นมาเดียวเขาตรวจสอบเลย เงินมาจากไหน ถ้าเงินมาไม่ได้ ยึดเป็นของแผ่นดิน

จะบอกว่า “ธรรมะย่อมชนะอธรรม” ถ้าเราจะปฏิบัติบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อุทิศบุญกุศลแก่ในหลวง เราพยายามจะทำของเราไง ถ้าทำของเรา เห็นไหม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกพระอานนท์ “อานนท์ เธอบอกบริษัท ๔ เถิด ให้ปฏิบัติบูชาเราเถิด อย่างบูชาด้วยอามิสเลย”

แต่ในเมื่อคนที่เขาเป็นชาวพุทธของเขา เขามีวัฒนธรรมประเพณีของเขา เขาทำของเขา ก็เพื่อประโยชน์กับเขา นั่นเราก็อิ่มหนำไปกับเขา แต่ถ้าเราจะเอาจริง แก่นของศาสนาๆ แก่นของศาสนา คือ ศาสนาทายาท

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์ปัญจวัคคีย์ ได้ปัญจวัคคีย์มา ๕ องค์ ไปเทศน์ยัง สะขึ้นมาได้อีก ๕๔ องค์ ทั้งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วย “เธอพ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและ บ่วงที่เป็นทิพย์ เธออย่าไปซ้อนทางกัน โลกนี้เราร้อนนัก”

พระอรหันต์ ๖๑ องค์เผยแผ่มาด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ใจ แต่พอมากกระจายไป มันมากขึ้นไป มันก็มีมุมมองแตกต่างกันไป ร้อยแปดพันเก้า ร้อยแปดพันเก้า ธรรมวินัยมันถึงได้ออกมา บังคับไว้ไง ถ้าออกมาบังคับๆ สิ่งที่ว่า “ธรรมะชนะอธรรม” ถ้าธรรมะจะความจริง เราปฏิบัติ บัญชาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ถ้ามันเป็นจริงขึ้นมาๆ สถิติชัดจริงๆ พอชัดจริงๆ ขึ้นมา คนที่ปฏิบัติมันจะรู้ได้ มันรู้ได้ เพราะคนที่กระทำอยู่มันต้องมีโอกาสที่มันรวมลง โอกาสที่มันสงบระงับเข้ามา เวลาโอกาสอย่าง นั้นเกิดขึ้นมา เราจะทิ้งเลยละ อ้อ! สถิตมันคืออย่างนี้เลยนะ แล้วก็คาดหวังอยากได้สถิติให้มากกว่า นี้ อยากได้สถิติที่ดีกว่านี้ พอจิตมันสงบขึ้นมา มันปล่อยวางขึ้นมา อ้อ! มันมีความสุขมาก มัน หัศจรรย์มาก อยากให้ได้มากกว่านี้ พออยากได้มากกว่านี้ ค้นหาซ่อนค้นหา นี่มันก็อยากจริงๆ นั่นแหละ ด้วยคนมีชีวิต ไม่ใช่คนตาย คนตายไม่มีความอยาก อยากได้อะไรดีเป็นเรื่องธรรมดา แต่ความอยากได้อะไรดีมันอยากได้อะไรดีในความเพียร อยากได้อะไรดีในความขยัน ความ วิริยะ ความอดุสาหะ แต่ผลอันนั้นมันต้องเป็นความจริงของมัน เพราะความอยากได้อะไรดีขึ้นมา แล้วเราก็อ้างผลอันนั้น แล้วลัดขึ้นตอนนั้นไป พอลัดขึ้นตอนนั้นไป แล้วก็มาเรียกร้องเอาว่า เราปฏิบัติแล้วเราทุกข์เราอยาก

เวลาเราปฏิบัติบูชาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ปฏิบัติบูชาครูบาอาจารย์ของเรา เรา ปฏิบัติของเราไปโดยตามข้อเท็จจริง ถ้าตามข้อเท็จจริง เรานับไปสิ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ มันก็ ต้องถึง ๑๐ นับไปมันก็ถึงร้อย

นับไป ๑ ๒ ๓ ถิม ก็ขึ้นต้นใหม่ ๑ ๒ ๓ ๕๐๐...๑ ๒ ๓ ๘๐๐...๑ ๒ ๓ ๑,๐๐๐ อยู่อย่าง นั้นนะ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ นับของเราไปแล้วก็ทำของเราไป คำว่า “ทำของเราไป” คือเรา

จะบอกว่าสังฆกรรมมันก็เป็นสังฆกรรม ความจริงมันก็เป็นความจริง ถ้าเราระลึกถึงพุท หายใจเข้า นึกพุท หายใจออกนึกโธ เราทำของเราต่อเนื่องไป

นาโน ความรู้สึกของเรามันซับซ้อนๆ มันเข้มแข็ง มันแก่กล้าขึ้นไป อย่าไปด่วน อย่าไปรีบ อย่าไปคิดว่าเราจะต้องได้ออย่างนั้นๆ เพราะความที่เราต้องได้ออย่างนั้นแล้วมันเป็นไก่อได้พลอยด้วย เวลามันได้จริงๆ ขึ้นมามันไม่รู้ เวลาได้จริงๆ มันบอกไก่อมันได้พลอย บอกไม่เอาอยากได้ข้าวสารเม็ดหนึ่ง อยากเอาพลอยไปแลกข้าวสาร เวลามันได้จริงๆ ขึ้นมา มันเป็นอย่างไรนะ มันว่างๆ เวลามันเป็นจริงมันเป็นจริงของมันอย่างนั้น เพราะเราไม่เคยรู้เคยเห็นใจ

แต่พอมันไม่เคยรู้ไม่เคยเห็น พอไปถามครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ว่าเป็นความจริงอย่างนั้น ความจริงอย่างนั้น เราก็ออยากได้ออย่างนี้อีก เราก็พยายามทำของเรา ทำของเรา พยายามพัฒนาขึ้นมาจนชำนาญในวสี ชำนาญในการเข้าการออก ชำนาญในการรักษา อ้อ! มันเป็นอย่างนี้เอง มันเป็นอย่างนี้เอง แล้วเราดูแลรักษาของเรา ไม่ใช่ไก่อได้พลอย

ไก่อมันได้พลอยมา มันไม่ต้องการ มันต้องการข้าวสาร มันต้องการข้าวเปลือก มันต้องการอาหารของมัน มันไม่ต้องการพลอย แต่เราเป็นมนุษย์ เรารู้จักว่าพลอยมันมีคุณค่า เราเป็นมนุษย์ เรามีปัญญาของเรา เราเอาพลอยไปแลกเป็นปัจจัยเป็นเงินทองขึ้นมา เราจะไปซื้อข้าวสารได้อีกท่วมท้นมหาศาลเลย นี่ถ้าเราคิดเราบริหารจัดการเป็นไง นี่ก็เหมือนกัน เราทำของเรา ทำของเราตามความเป็นจริงใจ

แล้วเราอุตสาห์มาวัดมาวากัน เราอุตสาห์มาประพฤติปฏิบัติ แล้วเวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา “มาถึงแล้วหลวงพ่อก็ไม่เห็นสอนอะไรเลย”

ถ้าหลวงพ่อสอน เอ็งก็จำแต่คำสอนนี้ไป มันก็เป็นปริยัติใจ

ถ้าจำคำสอนไป หลวงพ่อว่าอย่างนั้นๆ หลวงพ่อบอกว่าให้เข้าทางจงกรม ให้นั่งสมาธิภาวนาไป กรรมฐาน ๔๐ ห้อง การทำความสงบ ๔๐ วิธีการ เวลาเรามาวัดมาวา ทางจงกรม ที่นั่งสมาธิของเรามันสงบสงัด มันวิเวก แต่ใจเรามันไม่วิเวก

ถ้าข้างนอกเป็นสัปปายะก็อยากให้อข้างในเป็นสัปปายะ แล้วข้างในเป็นสัปปายะมันมีแต่ขยะ อารมณ์ใจ สัญญาอารมณ์เป็นขยะ แล้วขยะอันนี้มันกรองออกไม่ได้ใจ ข้างนอกมันวิเวก แต่

ข้างในมันไม่วิเวก แล้วมันจะมาปฏิบัติบูชาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตามข้อเท็จจริงไง ถ้าตามข้อเท็จจริง น้ำใส น้ำใจ น้ำที่สะอาดบริสุทธิ์ แต่น้ำของเรา เรารู้ว่าน้ำใจของเรา

เราเกิดมานี้ปฏิสนธิจิต มันมากับเราทั้งนั้นแหละ ความดีของเราก็มี ใครบ้างไม่เคยทำ ความดี ทำความดีทั้งนั้นนะ แล้วใครบ้างไม่เคยผิดพลาดในชีวิตมาบ้าง มันก็ผิดพลาดมาทั้งนั้นนะ มันก็สะสมลงที่ใจ เพราะใจ เจตนาเป็นผู้กระทำ มันจำได้ตั้งแต่เรามีวุฒิภาวะที่จะจำได้ แล้วเราทำอะไรถูกทำผิดมา มันก็ฝังใจมา พอฝังใจมา เวลานั้นสมาธิภาวนามันก็จะเอาความสะอาดบริสุทธิ์ที่นี้แหละ พอมันจะเอาความสะอาดบริสุทธิ์ที่นี้ คนอย่างเอ็งนี้หรือจะทำสมาธิ มันอายเลยนะ ถ้าคิดเอง คนอย่างเอ็งนี้หรือจะทำสมาธิ

เออ! คนอย่างเรานี้แหละทำสมาธิ ทำไม เราก็ทำได้ เพราะว่าเราก็มีสติมีปัญญาเหมือนกัน เราก็ถูกศิษย์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากศาสนาไว้กับบริษัท ๔ เราเป็นอุบาสก อุบาสิกา “มารเอ๋ย เมื่อใดภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาของเราๆ ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่เข้มแข็ง สามารถกล่าวแก้คำจาบจ้วงของลัทธิต่างๆ ได้ เราจะไม่ยอมนิพพาน”

ไฉนก็เหมือนกัน ไอ้กิเลสขี้เหี้ย มันจาบจ้วง จาบจ้วงหัวใจ แล้วหัวใจของเรา เรามีสติปัญญา เราจะแก้ไขมัน ทำไมจะทำไม่ได้ คนเรามันจะมีความผิดพลาดขนาดไหนก็แล้วแต่ ถ้ามีสามัญสำนึกได้มันก็แก้ไขของมัน การแก้ไขนั้นละบัณฑิต นั้นละปัญญาชน ปัญญาชนคนที่มีปัญญาแก้ไขเราไง สิ่งผิดพลาดไปแล้ว มันเป็นอดีตไปแล้ว เราก็วางมันไปเสีย แล้วเราก็พยายามสำนึกว่าถ้าเรามีสติปัญญา เราจะไม่ทำอย่างนั้นอีก เราจะไม่ทำอย่างนั้นอีก แต่ด้วยร่องของความคิด จริตนิสัย พอไปเจอเข้ามันก็ชอบ ถ้าชอบมันก็ต้องฝืน

ถ้าจริตนิสัยของคน คุณติ คุณครูบาอาจารย์ของเรา หลวงตาท่านบอกว่า บางองค์ชอบบอดอาหาร บางองค์ชอบบอดนอน บางองค์ชอบผ่อน บางองค์ๆ เราหาของเรา หาของเราที่มันอยากได้ หลวงตาท่านสอนประจำ มันอยากไป ไม่ไป มันอยากกิน ไม่กิน มันอยากทำอะไร ไม่อยาก ฝืนมันๆ ฝืนมันคือฝืนกิเลส ก็เราอยากแก้กิเลสไง เราหากิเลสของเราไง อะไรที่มันอยากได้ออยากดีอยากได้ออยากดีตามค้นหาความทะยานอยากนะ

ถ้าอยากได้อายุขัยของมรรค อย่างเช่นเรามาวัดมาวา เรามาประพฤติปฏิบัติเพื่อบุชาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่ออุทิศส่วนกุศลให้กับในหลวง สิ่งนี้เป็นมรรค มันเป็นความดี ความอยากอย่างนี้เราอยากแล้วเราทำตาม

ไอ้ความอยากที่ว่าสามะเลเทเมอย่างนั้นไม่เอา เหยียบเบรกไว้ ถ้าความอยากที่สามะเลเทมา เห็นไหม อวิชา มารมันจะชักชวนไป แต่ความอยากที่จะทำคุณงามความดี “แล้วทำทำไม คุณงามความดีมันจี๊ดซี้ด ทำคุณงามความดีไม่เห็นได้อะไรเลย”

ทำคุณงามความดีเพื่อดูแลหัวใจ หน่อของพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน หัวใจที่เศร้าหมอง หัวใจที่อับเฉา หัวใจที่มีความทุกข์ความยาก เรามีศีล มีสมาธิ มีปัญญามาดูแลรักษา เหมือนต้นไม้ใส่ปุ๋ยรดน้ำ ดูแลรักษาพืชอย่าให้ไปรบกวนมัน เราดูแลหัวใจของเรา “ไม่เห็นได้อะไร”

ได้ ได้เพราะเราทำของเรา ฟังเทศน์ๆ ฟังจากครูบาอาจารย์ของเรา อ่านหนังสือ หนังสือธรรมะเป็นขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันติภูมิโก มันดูแลรักษาจากน้ำใจของเรา ที่ว่าเราคนจี๊ดซี้ดอยาก คนอย่างเราจะนั่งสมาธิหรือ คนอย่างเราจะทำคุณงามความดีหรือ

องค์ลีมาลมาคนมา ๕๕๕ ศพ ด้วยความเข้าใจผิด เพราะอาจารย์ของตนบอกมีวิชาวิเศษจะเสนอให้ แต่ต้องแลกด้วยนิ้วมือของคน ๑,๐๐๐ คน องค์ลีมาลมีความเข้าใจผิด ถึงพยายามไปฆ่าคนมา ๕๕๕ ศพ ขาดอีกนิ้วเดียว พอดีแม่จะมา เพราะแม่จะมาเดือน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นอำนาจาสนาขององค์ลีมาล รีบมาก่อนเลย มาดักหน้าเลย มาดักหน้า องค์ลีมาลหน้ามืดแล้ว พยายามจะเอานิ้วนี้ให้ได้ จะฆ่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ได้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปด้วยฤทธิ์ วิ่งอย่างไรก็ไม่ทัน ทำอย่างไรก็ไม่ทัน

“สมณะหยุดก่อนๆ”

“เราหยุดแล้ว เธอต่างหากที่ยังไม่ยอมหยุด”

“วิ่งอยู่นี้ยังกวาดไม่ทันเลย หยุดตรงไหน”

“หยุดการทำความชั่ว หยุดฆ่าคน หยุดหลงผิด”

องค์คุณมาได้สติเลย วางดาบ คนมันมีคุณธรรมอยู่ในใจ วางดาบเลย นั่นความเข้าใจผิดของเขา เขาฆ่าคนมา ๕๕๕ ศพ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสั่งสอน เขายังมาประพฤติปฏิบัติ เขายังเป็นพระอรหันต์ได้ "โออย่างเราที่ว่าจะประพฤติปฏิบัติ อย่างเราจะทำได้หรือ จะทำได้หรือ เอ็งฆ่าคนมาสักคนหนึ่งไหม มีแต่ตบยุง ตบยุงมาเยอะ คนไม่เคยฆ่าเลย แล้วเราทำไมจะทำไมไม่ได้ นี่ถ้ามันมีปัญหาอย่างนี้มันก็แก้ไขไม่ให้เกิดสมันหลอกใจ

กิเลสเวลามันเหยียบย่ำนะ คนอย่างเอ็งนี่หรือจะนั่งสมาธิ คนอย่างเอ็งนี่หรือ ทำอย่างนี้ ทุกข์ๆ ยากๆ คุณสิ เขามีแต่ความสุขกัน เขามีแต่ความรื่นเริงกัน ไอ้เรามาถือศีลแห้งแล้ง

เขาไม่ได้เข้าใจหรอกว่านี่อสังขสมบัติ สมบัติที่แท้จริงของมนุษย์ มนุษย์มีคุณงามความดี ในใจ ศีลธรรมในใจเป็นอสังขสมบัติ สมบัติที่หามานั้นเป็นสาธารณะทั้งหมด ของที่เราหามาได้อยู่ เราเจือจานคนอื่น เราก็จือจานคนอื่น บุญกุศลเราเจือจานใคร

เพราะเรามีสติมีปัญหา เราระลึกถึง ระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ คุณสิ ในหลวงท่านก็เคารพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเหมือนกัน นี่ เพราะเราระลึกได้ เราเห็นวันสำคัญของชาติ เรามาวัดมาวากัน เรามาทำบุญกุศล อุทิศส่วนกุศล กัน ฉะนั้น เรามาประพฤติปฏิบัติกัน นี่เราคิดได้ เราคิดเป็น ถ้าเราคิดได้ เราคิดเป็น ปัญหามันจะ เกิดไง ถ้าปัญหามันเกิดนะ นี่อสังขสมบัติ สมบัติของเราไง

เขามีอะไรเขาก็ถวายในหลวงๆ ทำทุกอย่างอุทิศให้ในหลวงทั้งหมด เราก็จะปฏิบัติบูชา เราจะปฏิบัติของเรา แล้วถ้าจิตใจมันเป็นขึ้นมา บังคับตั้ง อสังขสมบัติมันเป็นในใจ กิจจญาณ สัจ ญาณ ถ้ามันมีกิจจญาณ มีความรู้สึก มีความจริงอันนั้น เราถึงว่า นี่สติมันเป็นอย่างนี้ คุณสมบัติ เป็นอย่างนี้ สมาธิ คุณสมบัติมันเป็นอย่างนี้ ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ อัปปนาสมาธิ มันเป็นอย่าง นี้ แล้วถ้าเกิดปัญญาขึ้นมา อ้อ! ไอ้ปัญญาจริงๆ มันเป็นปัญญาอย่างนี้ ไอ้ที่เราทำมานี้โง่เขลาอยู่ ตลอดเวลา ยังหลงมัวเมาอยู่กับวิชาอยู่นั่นนะ เวลามันเป็นจริงขึ้นมา เห็นไหม นี่ไง ครูบา อาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติมาท่านมีความรู้สึกอย่างนี้ ท่านมีการเปรียบเทียบอย่างนี้ ท่านถึงรู้ แจ่ม ความรู้แจ่มอันนั้น

ที่พูดนี้พยายามจะพูดว่า เวลาเรามาวัดมาวากัน เรามาประพฤติปฏิบัติ แล้วมันก็จะมาเศร้า สร้อยเหงาหงอยไป คอดกเลยละ "รู้อย่างนี้ไม่มาก็ดี ไปจีจรรย์านติกว่า มาวัดนี้ทุกข์น่าดูเลย รู้อย่างนี้ไม่มา รู้อย่างนี้ไปจีจรรย์านติกว่า"

จีจรรย์ยานได้เหงื่อนะ แต่พุทโธๆ มันได้กำลังใจ ถ้ามันเป็นจริงขึ้นมา นี่ปฏิบัติบูชาของคัมภีร์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “ธรรมะย่อมชนะอธรรม” ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา แต่ธรรมะมันหาได้ยากไง ของดีหาได้ยาก เพชรนิลจินดาหาได้น้อย กรวด หิน ทราყมีทั่วไปหมด จิตใจที่จะประพฤติปฏิบัติให้เป็นความจริงขึ้นมาหาได้ยาก แม้ในใจเราก็อหายาก ความเป็นจริง ใจเราก็อหายาก แต่เราก็อยังชวนขยายประพฤติปฏิบัติกันอยู่ เพราะเราเป็นชาวพุทธ เรามีสัจจะ เรามีแก่นสาร เรามีแก่นสาร ใจของเรา เราจะหาความร่มเย็นเป็นสุขจริงๆ

แล้วถ้าหาความร่มเย็นเป็นสุขจริงๆ นะ คูสิ ครูบาอาจารย์ท่านบวชทั้งชีวิต อยู่ป่าอยู่เขา มันมีความสุขอย่างไร หลวงปู่มั่นอยู่ในป่าในเขา ไม่เคยออกมายุ่งกับสังคมโลกเลย ท่านมีความสุขตรงไหน มีมากๆ เทวดา อินทร์ พรหมต้องไปฟังเทศน์ท่าน เทวดา อินทร์ พรหมยังช่วยตัวเองไม่ได้ เพราะเทวดา อินทร์ พรหมมันเป็นบุญกุศล มันเป็นความจริงอันนั้น แต่ไม่รู้จ้กว่ามรรคเป็นอย่างไร ไม่รู้จ้กว่ากำหนดอย่างไร ฆ่าอย่างไรกิเลส แล้วทำอย่างไรละ นี่อรรถสมมติความจริง นั่นละสมมติของเทวดา ใอนั้นสมมติของเรา เราทำความจริงของเรา เราปฏิบัติของเรา ทำความจริงของเราให้เกิดกับเรา บูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อุทิศกุศลให้ในหลวงเพื่อสมมติ อรรถสมมติในใจของเรา เอวัง